

„Yrsa je mistryní ve vytváření atmosféry,
která je ještě mrazivější než její rodný Island.“

– magazín Knihkupec

YRSA

SIGURDARDÓTTIR

AUTORKA BESTSELLERU *NENÍ ÚNIKU*

НЯОВ

Z NĚKTERÝCH MÍST
NENÍ NÁVRATU...

 metafora

Skupinka bývalých spolubydlících z vysokoškolské koleje přijíždí na Vestmanské ostrovy, aby se naposledy rozloučila se zesnulou kamarádkou, která byla součástí jejich party. Výlet, jenž má zároveň sloužit jako přátelské setkání po letech, se však náhle proměňuje v děsivou hru se smrtí. Důsledky dávné bujaré oslavy, na kterou všichni toužili zapomenout, se vynořují na povrch.

Na kamenité pláži u moře, nedaleko nově zrekonstruovaného domku strážce majáku, jsou nalezena dvě mrtvá těla. Policie na místo vysílá Idunn, Týra a Karó, aby se ujali vyšetřování, v němž zdánlivě nic nedává smysl.

A drsný vítr, který zastavil letecký provoz, neustává...

Děj druhého dílu napínavé série *Černý led* se tentokrát odehrává na největrnějším místě Evropy – na Vestmanských ostrovech – a v hlavní roli se ocitá patoložka Idunn, která odsud pochází. Svérázná soudní lékařka tak musí ve svém rodném městě čelit výzvám nejen pracovním.

„Každá nová Yrsina kniha je pro čtenáře požitek.“

– deník Fréttablaðið, Island

„Chytne vás od první stránky.“

– deník Adresseavisen, Norsko

Yrsa Sigurðardóttir

НЯОВ

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny

SÉRIE FREYJA A HULDAR

DNA
Černá díra
Katarze
Poprava
Panenka
Ticho

Kořist

SÉRIE ČERNÝ LED

Není úniku

Yrsa Sigurðardóttir

НЯОВ

Přeložila Lucie Korecká

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Tato kniha je literární fikce.

Všechny postavy a události jsou autorským výtvozem.

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2021

First published with the title *Gættu þinna handa* in 2022 by Veröld Publishing, Reykjavík

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Lucie Korecká, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-791-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-790-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-264-6 (print)

Knihu věnuji své sestře, Laufey Ýr Sigurðardóttir.

*Následující osoby si zaslouží vřelé díky za pomoc
při získávání informací ke knize a za všeobecnou vstřícnost:*

Auður Ásgeirsdóttir, zdravotní sestra

Grímur Hergeirsson, ředitel policejního obvodu

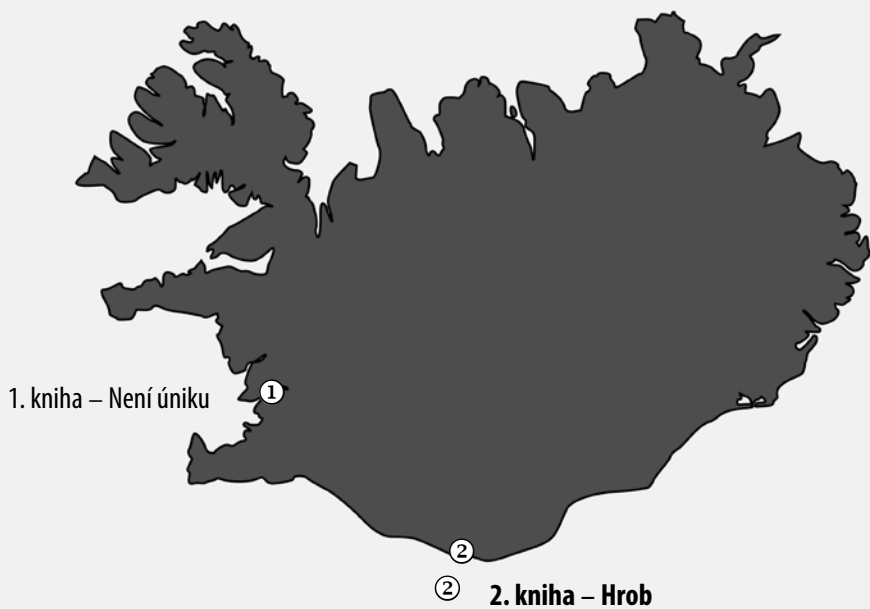
Hálfdan Steinþórsson, největší smíšek

Kristín Jóhannsdóttir, ředitelka muzea

Magnús Bragason, hoteliér

Þröstur Johnsen, podnikatel

MÍSTO, KDE SE PŘÍBĚH ODEHRÁVÁ

I. KAPITOLA ● DEN 1 – ČTVRTEK

Během plavby nebylo v dohledu nic než rozbouřené moře. Trausti přesto vyšel na palubu trajektu, ne proto, aby pozoroval zpěněné vlny, ale aby v burácejícím větru trochu pookřál. Pevně se držel zábradlí, zavřel oči a nechal si na obličej dopadat sníh. Pluli proti větru, a tak se jindy nevinné sněhové vločky zdály ostré jako krupobití. Taková přírodní akupunktura na něj však kupodivu měla kladný vliv. Dost se mu ulevilo, přestalo se mu chtít zvracet a bolest hlavy, která mu dosud téměř nedovolovala přemýšlet, ustoupila. Uvnitř byl vydýchaný vzduch, prosycený pachem zvratků cestujících, které na neklidné hladině přemohla mořská nemoc. Proto Trausti hodlal zůstat venku, dokud trajekt nedorazí do přístavu.

Než otevřel oči, zaclonil si je dlaní. Přímo před sebou uviděl ve vánici nejasné obrysy břehu. Nepochybně už se blížili k cíli. Trausti se otočil a nahlédl širokými okny do vnitřního prostoru, kde se na sedadlech rozvalovali jeho přátelé. Napadlo ho, že by pro ně mohl dojít, ale rozmyslel si to. Nikdo z nich s ním na palubu vyjít nechtěl a během té chvíle nejspíš názor nezměnili. Netroufali si opustit sedadla, přestože je Trausti ujišťoval, že by jim trocha pohybu prospěla. Obávali se, že by jim mezitím někdo obsadil místa. Trajekt byl totiž přeplněný k prasknutí – dokonce natolik, že na jejich skupinku

zbyly jen čtyři jízdenky a Trausti se při vjezdu na palubu musel schovat pod bundy na zadním sedadle auta. Jakmile se dostali na loď, už na tom nezáleželo, takže se mohl vmísit mezi ostatní cestující. Naštěstí. Nedovedl si představit, jak by se na kymácející se lodi cítil, kdyby zůstal na palubě pro automobily.

Když se znova podíval před sebe, skalní stěny u vjezdu do přístavu už se nejevily jako pouhé nezřetelné stíny. Trajekt se k nim rychle blížil, a než se Trausti nadál, proplul kolem ocelového sloupku na Ystaklettu a kolem mořské jeskyně, kde se skalisko noří pod hladinu. Trausti zahlédl chovnou nádrž v Klettsvíku, kde sídlí dvě běluhy, žádná z nich však nevystrčila hlavu, aby mohla sledovat příjezd lodi. Možná tam vůbec nebyly, nebo je neustálé proplouvání lodí kolem jejich domova už omrzelo. To však nevadilo, Trausti se i tak měl na co dívat: vpravo se tyčil útes Heimaklett a vlevo se rozprostíralo nedávno vzniklé lávové pole.

Připadalo mu to dokonalé, nezměnil by vůbec nic. Dokonce ani náročnou plavbu z Torlákshöfnu. Původně se chystali plout trajektem z Landeyjahöfnu, odkud to na ostrov bylo kousek. Ari, který koupil jízdenky, však ráno dostal zprávu, že bude nutné trasu lodi kvůli nepříznivým povětrnostním podmínkám změnit. To jim ovšem plány nijak nezkazilo, znamenalo to jen kratší cestu autem a delší plavbu. Dohromady to vyšlo téměř nastejno, a navíc cestu nemohli odložit. Měli k ní totiž závažný důvod.

Změna trasy plavby nicméně nebyla jedinou překážkou, kterou jim osud postavil do cesty. Z pobytu na ostrovech málem sešlo, protože se jim nedařilo sehnat ubytování. Přitom byl leden, a tak nikoho z nich nenapadlo, že městečko bude plné návštěvníků, jako bývá v létě. Přesně tak to však nakonec dopadlo. Vláda totiž

svolala konferenci o budoucnosti rybářského průmyslu a rozhodla se ji uspořádat právě na Vestmanských ostrovech. Proto se tam sjeli rejdaři z celé země, takže se všechna místa v hotelech, ubytovnách a penzionech vyprodala, stejně jako jízdenky na trajekt Herjólf. Podobná situace nastávala jen v době festivalu konaného u příležitosti státního svátku, kdy ovšem mezi cestujícími na přeplněné lodi býval výrazně větší podíl žen a také úplně jiná nálada. Tentokrát na palubě převažovali podmračení muži, kteří zjevně tušili, že se s vládou v názoru na budoucnost rozhodně neshodnou.

Partu přátel nakonec zachránil Ari, který jim díky známostem dokázal zajistit ubytování. A ne jen tak ledajaké. Místo aby přespávali každý ve svém hotelovém pokoji, měli k dispozici celý nově zrekonstruovaný dům na mysu Stórhöfði, kam se všichni pohodlně vešli. Kuchyň, pokoje i veškeré příslušenství měli jen pro sebe. Ke každé ložnici patřila samostatná koupelna a všechno působilo téměř dokonale. Až na to, že dům měl čtyři ložnice a jich bylo pět. Leifovi, třetímu muži v partě, však našťestí nevadilo spát na pohovce v obývacím pokoji, čímž se problém vyřešil. Když se Leif nabídl, že se spokojí s gaučem, Trausti si oddechl, protože volba musela padnout na jednoho z nich dvou. Žádná z obou žen nepřipadala v úvahu, to bylo bez debat, a Ari ubytování sehnal, čímž automaticky získal nárok na vlastní pokoj. Správci domu se však neměli dozvědět, že na pohovce někdo přespával, a tak Trausti předpokládal, že volba padne na něj. Byl mnohem pořádnější než Leif, takže tolik nehrozilo, že gauč ušpiní. Leif ovšem řešení navrhl dřív, než Ari stihl vydat povel, že v obýváku má spát Trausti.

Trausti se podíval k jihu a doufal, že z přístavu dům uvidí, ale nedohlédl na něj. Moc se těšil, protože příležitost obývat dům spojený s majákem se mu nenaskýtala

každý den. Předtím tam až do stáří bydlel strážce majáku na Stórhöfði. Maják i meteorologická stanice mezitím už prošly automatizací. Dům si pak dlouhodobě pronajalo několik investorů, kteří provedli nákladnou rekonstrukci. Ari se s jedním z nich znal skrze svou práci ekonoma ve velké bance, a když se mu svěřil s potížemi při shánění ubytování, známý se nad ním slitoval. Ari tak celé skupince vytrhl trn z paty a vysloužil si tím velkou chválu, mimo jiné proto, že měli v čerstvě zrekonstruovaném luxusním sídle přespávat jako úplně první. Dokonce ani samotní investoři si pobyt v domě ještě nedopřáli, chystali se ho slavnostně otevřít, až pominou nejhorší vánice. Nejspíš nechtěli riskovat, že je vichr srazí z mysu do moře.

Mezi další velké výhody patřilo, že ubytování dostali zadarmo. Trausti si dodělával postgraduální studium revmatologie v Americe, které sice spočívalo především v práci v nemocnici, ale plat byl mizerný. Kdyby si vypočítal hodinovou mzdu, vyšla by mu nejspíš stejná částka, jakou si středoškoláci vydělávají na brigádě v rychlém občerstvení. Na konci každého měsíce mu proto moc peněz nezbyvalo a za letenku na Island zaplatil značnou sumu, protože si ji musel koupit narychlo. Kdyby si musel navíc zaplatit i ubytování v hotelu na tři noci, měl by do kapsy ještě hlouběji. Uvítal tedy nocleh, kde jedinou podmínkou bylo, že budou se zařízením domu dobře zacházet a všechno po sobě zanechají čisté a nepoškozené. V tomto ohledu majitele nejspíš veškeré obavy opustily, jakmile se dozvěděli o důvodu cesty. Když člověk přijede na pohřeb, chová se zpravidla slušně.

Trajekt se pomalu šinul k přístavišti a Trausti se opět obrátil k oknu. Jeho přátelé se jeden po druhém zvedali a Sigga na něj mávala, ať si pospíší. Usmál se na ni a zamávání opětoval, pustil se zábradlí a vrátil se dovnitř. Doufal, že se neusmál příliš široce. Vzhledem ke

smutným okolnostem nechtěl, aby si ostatní všimli, jak moc se na víkend těší. Doufal, že se s ním shodnou na tom, že život jde dál, a po zítřejším pohřbu si výlet užijí. Předem si to však naplánovat nemohli. *Co takhle podniknout nějakou pořádnou jízdu, až bude Gugga pohřbená?* Navíc se nedalo předem určit, jakou budou mít náladu. To správné rozpoložení muselo přijít spontánně. Jestli se na Traustiho usměje štěstí, rozveselí se všichni sami od sebe.

Trausti sešel s ostatními na palubu pro motorová vozidla, kde nasedli do svých dvou aut. Víc by ho těšilo, kdyby si vystačili s jedním a jeli všichni společně, ale zavazadla zabírala příliš mnoho místa. Navíc se aspoň nemuseli dohadovat, kdo bude sedět na zadním sedadle uprostřed. Všichni byli dost vysocí, kromě Siggy, která by se zase nikdy nesmířila s tím, že by to rozhodli na základě vzrůstu. Stísněné prostřední sedadlo by tak nejspíš připadlo Traustimu, takže by si pak celý víkend musel protahovat ztuhlé nohy. Kdepak, takhle to bylo lepší. Trausti dostal přidělené zadní sedadlo Ariho luxusního elektromobilu a dopředu se posadila Sigga. Ragga se spokojila s Leifovým kombíkem. Obě auta parkovala vedle sebe a Trausti na Raggu kývl, když se jejich pohledy setkaly. Usmála se na něj a otočila se zpátky dopředu, zatímco on ji až trapně dlouho z profilu pozoroval.

„Co je to tady za bordel? To už člověk nemůže mít vůbec nikde pokoj od reklam?“ rozčílil se Ari a ukázal na list papíru zastrčený za stěračem vozu.

Trausti se rozhlédl, udivený takovou reklamní kampaní. Na ostatních autech žádné letáky neviděl. „Není to pokuta?“

To Ariho pobouřilo ještě víc. „Pokuta? Za co? Že jsme na trajektu nezaplatili za parkování? Nebo že jsme na palubě překročili povolenou rychlost?“

„Třeba zjistili, že jsem černý pasažér, a dali nám za to pokutu.“ Trausti ovšem doufal, že se mylí. V takovém případě by ostatní asi očekávali, že poplatek sám uhradí, protože načerno jel on, a pokuta určitě převyšovala cenu jízdenky. Trausti si na letišti vybral z bankomatu peníze, které si podle svého uvážení mohl dovolit během výletu utratit, aniž by to jeho rozpočet přehnaně zatížilo. Pokuta by mu takový plán pravděpodobně zhatila.

„To jsou teda fašisti, já bych je zabil.“ Ari si odepnul pás, otevřel dveře a natáhl se pro leták. Text si přečetl, když byl ještě jednou nohou venku z auta, odhodil papír na zem a posadil se zpátky. „To je jen nějaká blbost.“

„Co je to?“ vyzvídala Sigga hlasem, který zněl, jako by stále ještě zápolila s mořskou nemocí.

„Nějaká kravina. Pokuta to každopádně není.“ Ari se opět připoutal a oběma rukama sevřel volant. „No tak, kdy už se odsud konečně dostaneme?“

„Snad už brzo.“ Trausti viděl, že na papíře je jakýsi text. „Co je tam napsané?“

„Jak jsem říkal, nějaká blbost. *Jedte domů, nezůstávejte tady.* Něco v tom smyslu. Asi to bylo pro někoho z politiků. Vzkaz od našťvaného rybáře, co si spletl auta.“

Palubou se rozlehlo skřípání a vrzání kovu, vzápětí se otevřela široká vrata a vozidla se dala do pohybu. Ari spokojeně vydechl a Trausti vzdal snahu dohlédnout postranním okénkem na odhozený papír. Otočil se dopředu a soustředil se na to, aby se neusmíval ani jinak nedával najevo, jak neuvěřitelně se na nadcházející dny těší. Kdyby se Ari nebo Sigga podívali do zpětného zrcátka, mohlo by se jim to zdát divné.

Podářilo se mu zachovat kamennou tvář. Ve skutečnosti by však v tuto chvíli nechtěl být nikde jinde než právě na Vestmanských ostrovech se svými kamarády. Byla to jediná parta přátel, do které kdy patřil, a v po-

sledních letech se mu po nich hrozně stýskalo. Od prvního dne ho mezi sebe přijali a nevíšali si v jeho chování toho, kvůli čemu připadal spolužákům na základní i střední škole nemožný. Vlastně nikdy nezjistil, co přesně jim na něm vadilo, a proto to nedokázal napravit. Přesto se všemožně snažil se ostatním zalíbit, jenomže sotva jednu věc změnil, hned na něm našli něco jiného, co považovali za trapné, hloupé nebo úplně mimo. Nakonec věčnému dobírání a nadávkám natolik přivykl, že trvalo dost dlouho, než se přestal mít na pozoru a pochopil, že jeho noví přátelé jsou skuteční kamarádi. Ne nepřátelé v přestrojení, kteří ukážou svou pravou tvář, jakmile přestane být obezřetný.

Seznámili se na koleji na začátku vysokoškolských studií. Přistěhovali se ve stejnou dobu do téhož patra. Všichni pocházeli z venkova, a tak museli ve společenském životě začít od nuly. V podstatě je tedy svedla dohromady spíš osamělost po příchodu do města než shodný postoj k životu nebo společné zájmy. Přesto si kupodivu báječně sedli. Skoro nikdy se nijak ostřeji nehádali a nikdo z nich nešel ostatním na nervy. Občas se pochopitelně vyskytly nějaké rozepře, ty však pokaždé rychle přešly. Drželi při sobě skoro jako sourozenci.

Teď už se dlouho neviděli, ale na palubě trajektu Herjólf se navzdory všeobecnému nepohodlí a mořské nemoci hned zase stmelili. Když člověk bojuje s nutkáním na zvracení, těžko může něco předstírat, a tak povrchní tlachání z cesty do Torlákshöfnu brzy vystřídala otevřenost. Všichni se vrátili do svých starých rolí v partě, přestože se po dokončení studií rozešli každý svou cestou a našli si jiné úlohy, v nichž se obklopili novými lidmi. Uplatnili se v oborech, které vystudovali, a během let pochopitelně vyžráli a trochu se změnili. Trausti se zpočátku obával, že když už se jednou tak rozprchli, nepodaří

se jim partu znovu poskládat dohromady a nic nebude jako dřív. Ukázalo se však, že se bál zbytečně. To ostatně platilo pro většinu obav, které ho trápily. Zatím měl přinejmenším dojem, že zůstali úplně stejní, jen o několik let zestárli. Možná to souviselo s tím, že byli všichni dosud bezdětní a svobodní, ačkoli měli na krku třícítku.

Nejvýrazněji se od doby, kdy se seznámili, změnil jejich styl oblékání. Někteří z nich teď nosili podstatně luxusnější kousky než dřív. Ari vypadal, jako by si na sebe ráno ze zvyku vzal oblek, ve kterém chodil do banky, a pak si to rozmyslel, sundal si sako, přes košili natáhl svetr a v naleštěných polobotkách vyrazil k autu. Sigga zase měla na oblečení spoustu nejrůznějších iniciál, představujících nejspíš loga módních značek, jak si Trausti domyslel. Dokonce i přezka na opasku sestávala ze dvou písmen. Sigga pracovala jako advokátka ve velké advokátní kanceláři a cestou do Torlákshöfnu se zmínila, že se jí v práci docela dobře daří. Ne každému, koho potkala, to ovšem mohla sdělit slovně, takže se zřejmě rozhodla nechat za sebe mluvit svůj oděv. Díky tomu nemohl její úspěch skutečně nikdo přehlédnout. I Ragga svůj styl poněkud změnila, dřív býval dost osobitý, teď by se dal spíš označit za praktický. K tomu přispívala i skutečnost, že zmizel zlatý kroužek, který dřív mívala na jedné straně nosu. Zůstala jí po něm jen drobná jizvička, které si člověk vůbec nevšiml, pokud ji přímo nehledal.

Trausti nezměnil styl oblékání tolik jako Ari, Sigga a Ragga, ale aspoň trochu. Nemocnice kladla na oděv svých zaměstnanců určité nároky. Když se před více než dvěma lety přestěhoval do Spojených států, stala se proto jeho hlavním kritériem při výběru oblečení elegance. Nechodil ovšem zdaleka tak noblesně ustrojený jako Ari a vedle svého kamaráda bankéře působil spíš jako levná napodobenina. Leif jako jediný zůstal v tomto ohledu

úplně stejný. Vypadal jako bedňák kapely, která zatím neprorazila. Měl na sobě oprané triko s vybledlým potiskem, džíný a obnošenou bundu. Traustiho to určitým zvláštním způsobem potěšilo. Přál si, aby všechno bylo jako dřív. Což bylo pochopitelně vyloučené. Styl oblékání se může měnit, vyvíjet a střídat na základě módních trendů, věku a povolání, ale na tom, že parta přišla o jednu členku, už se nic změnit nedalo.

Příjemný klid a štěstí, které Traustiho dosud zaplavovaly, se vypařily jako rosa na slunci. Místo toho se mu žaludek sevřel úzkostí. Zavřel oči a snažil se zahnat znepokojivé vzpomínky a nahradit je myšlenkami na šťastné chvíle z dob studií. Ty nešťastné však odmítaly ustoupit. Zároveň se mu v hlavě vynořila obava z možné pokuty, a tak se na sedadle opět přikrčil – pro případ, že by ostražitý palubní dozorce přepočítával cestující ve vozidlech. Tohle rozhodnutí mu ovšem náladu rozhodně nezlepšilo, protože na podlaze auta zahlédl svůj rozbitý telefon. Musel mu vyklouznout z kapsy, když se tam choulil při vjezdu na trajekt. Na palubě po něm sáhl naprázdno a myslel si, že ho schoval do příručního zavazadla. Teď litoval, že to neudělal. I v přítmí pod bundami si všiml, že displej je roztržštěný, a veškeré pokusy přístroj zapnout skončily nezdarem. Nejspíš ho rozšlápl, možná dokonce dvakrát, při výstupu i nástupu. Jako kdyby nestačilo, že displej je rozbitý na padrtě, byl celý telefon zároveň i výrazně ohnutý.

Ari vyjel z trajektu na přístavní hráz. Trausti se odvážil znovu se narovnat a zničený telefon si důkladněji prohlédl. Když se mu ho stále nepodařilo zapnout, schoval ho do kapsy a doufal, že se ještě vzpamatuje. Představa, že zůstane bez telefonu, mu připadala nesnesitelná, a nový by stál spoustu peněz. Místo radosti z nadcházejících dní zachvátily Traustiho obavy. Pomyslel na vzkaz,

který našli zastrčený pod stěračem. Byl skutečně určený nějakému jinému cestujícímu, jak se domníval Ari? Nebo byl přece jen adresovaný jim?

Těžko. To přece nedávalo žádný smysl. *Jedte domů, nezůstávejte tady.*

Nikdo z nich se neohlédl ani nepodíval do zpětného zrcátka. Proto si nevšimli, že na prázdnou palubu vyšel člověk, zvedl odhozený vzkaz a pozoroval, jak jejich vozidla vyjíždějí do vánice.